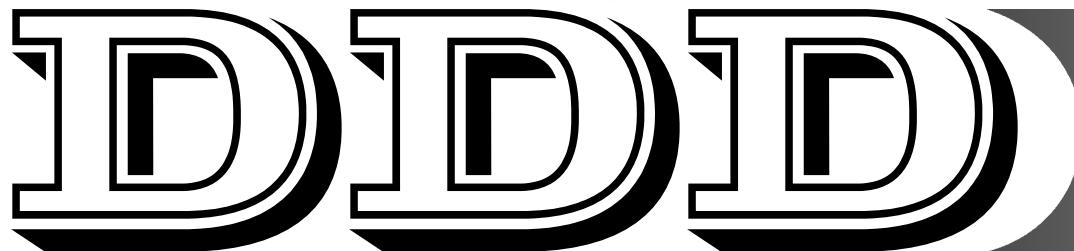

Nevienam mēs Latviju nedodam

DEOKUPĀCIJA
DEKOLONIZĀCIJA
DEBOĻŠEVIZĀCIJA

www.latvians.lv/nmln

Ceturtdiena
2002. gada 24.oktobris

Nr. 17

LATVIJAS NACIONĀLĀS FRONTES UN APGĀDA "VIEDA" INFORMATĪVAIS BILETENS

LATVIETI, LASI PATS UN DOD
LASĪT ARĪ CITIEM!

Laikraksta *DDD*
VISUS iznākušos numurus
visētāk varat iegādāties
RĒRIHA GRĀMATNĪCĀS

Rīgā, Čaka ielā 26 un

Čaka ielā 50

Cēsīs, GRĀMATNĪCĀ "GUNETA"
kā arī pie privātiem izplatītājiem.

Jautājiet pēc avīzes arī
citās grāmatnīcās un bibliotēkās!

PAR NACIONĀLISMU

Vēlēšanu priekšvakarā Latvijas Televīzijas 1.programmā prezidente Vaira Viķe-Freiberga ieteica visiem nebalstot par tiem, kas sevi sauc par latviešiem – tātad par Latviešu partiju. Acīmredzot, viņa bija informēta par šīs partijas lielo atbalstu tautā. Citādi prezentēt nebūtu pēdējiem spēkiem mēģinājusi pierūnāt savus tautiešus nodot ideālus. Šī sieviete, kura vada valsti, kļajusi uzskatāmā veidā atlājā krāpnieku, cilvēku apstulbotāju plānus, izsakoties, ka domāt par savas tautas vajadzībām esot nemoderni, ka mūsdienās valstīm esot jābūt multikultūrālām un multinācionalām. Pārlieku bieži nākas redzēt V.Viķes-Freibergas aktīvo naidu pret latviešu tautu. Atcerēsimies arī viņas traktoristes cienīgās manieres Baibas Strautmanes raidījumā, runājot par to, ka cilvēkam nav obligāti jāzina latviešu valoda, lai varētu kļūt par Saeimas deputātu un pieņemt likumus Latvijā. Visās viņas kustībās un izteiksmes veidā bija vērojams dzīls, agresīvs naids un riebums pret latviešu tautas vēlēšanos būt noteicējai savā valstī un nepielaut krievu šovinistu nākšanu pie varas. Jau nākošajā dienā pēc vēlēšanām laikrakstos parādījus atsauksmes, ka nacionālismis vairs neesot aktuāls un šīs idejas – katastrofālī nemodernas. Vai tiesām tā ir? Ja tā izrādītos patēsi, tad sātanisti ir sasnieguši iecerēto un pazudinājuši latviešu tautu. Bet es atsakos tam ticēt.

Krievu filozofs Nikolajs Berdjajevs savos darbos precīzi pamato nacionālismā būtisko nozīmi cilvēces attīstībā. No šim idejām būtu jāmācās ne tikai latviešiem, bet arī okupantiem. Pēdējiem laikā pierādīt un apliecināt sava tautieša idejas dzīvē, doties atpakaļ uz Krieviju celt savas tautas kultūru. Latviešu pienākums ir to pieprasīt un panākt gan latviešu, gan krievu tautu nākotnes vārdā.

NIKOLAJA BERDJAJEVA RAKSTS ► 4. lpp.

Koknessis
Nevienam mēs Latviju nedodam
TAUTU TIESĪBAS
darbu, kādu visi Latvijas zinātniskie institūti un atsevišķi zinātnieki – juristi, ekonomisti, filozofi, politolozi kopā nemot nav spējuši izdarīt. Šī darba nodaļas "Cilvēcisko patiesību ābece", "Psihotriku un krāpšanas formulu ābece", "Kas ir kas" katra ir doktora disertācijas vērtā. Tajā piedāvātās tēmas ir ļoti svarīgas, jo veicina izpratni par Latvijā un pasaule notiekšajiem procesiem, par *deokupāciju* un *dekolonizāciju* kā vienīgo iespēju latviešu tautai.

Mēs esam liecinieki procesam, kad vispasaules mafija sasniedz savu noziedzīgo darbu kulmināciju. Tājās tiek ierauta arī Latvija. Šai tautai apkāršanai var pretoties tikai ar notiekšķīna analitisku izpratni.

Movsuns Mamedovs ir Azerbaidžānas lielākā dieinas laikraksta "Zerkalo" oficiālais pārstāvis Latvijā. Azerbaidžānu žurnālistu bija ieinteresējusi Aivara Gardas darbība. Movsuna Mamedova pierakstītā intervija ar Aivaru Gardu par Latvijas dekolonizāciju 4.oktobrī bija lasāma laikrakstā "Zerkalo" (www.zerkalo.az), kurš iznāk gan azerbaidžānu, gan krievu valodās. Laikraksts tiek izplatīts arī citās Aizkaukāza republikās. Tādējādi arvien plašāk pasaule dažādas tautas uzzina par latviešu vēlēšanos atbrīvoties no okupantiem. Šo taisnīgo prasību saprot ikvienu godīga un veselīga tauta. Sādi mēs gūstam domubiedrus un draugus citās zemēs.

Aivars Garda ne tikai sniedza interviju Azerbaidžānas avizei "Zerkalo", bet arī lūdza pastāstīt par azerbaidžānu pieredzi cīņā pret okupantiem.

– Pēc dažiem datiem, 90.gadā Azerbaidžānā bija 7 miljoni iedzīvotāju, un 25 procenti no viņiem bija krievi, bet aptuveni 45 procenti – azerbaidžāņi.

Tas attiecas uz Baku, kur 45 procenti iedzīvotāju bija azerbaidžāņi. Visā Azerbaidžānā aborigēni veidoja 65 procentus no iedzīvotājiem.

– Arī tas ir briesmīgi. Lūdzu, pastāstiet par savu pieredzi, par savas tautas pieredzi, kā jūs atbrīvojāties no okupantiem?

– Mums sadursmes uz nacionālā pamata sākās 1988.gadā, pēc Karabahas konflikta izveidošanās un pēc tam, kad parādījās pirmās ziņas par vēršanos pret azerbaidžāniem Armēnijā. Sākās attiecīgi atbildes pasākumi pret armēniem. Šķiet, ka visi atceras šos notikumus – grautījus Sumgaitā un Baku. Un tad sākās armēnu un paralēli ebreju masveida aizplūšana ar imigrācijas atlaiku. Bet krievu iedzīvotāju aizplūšana sākās 1990.gada janvāri. Turklat tā noriseja vairākos posmos.

1990.gada 7.janvārī Baku sākās armēnu grautīni. Tājās gāja bojā 56 cilvēki. 13.janvārī šos grautījus apturēja Tautas frontes drozīnas locekļi, kas negribēja dot Centram ieganstu savu vienību ievešanai Baku. Turklat martā Azerbaidžānā vajadzēja notikt parlamenta vēlēšanām, opozīcija zināja, Azerbaidžānas armija devās

ka šajās vēlēšanās uzvarēs, un gribēja politiskās situācijas atstātību ievadīt normālā gultnē.

Taču 1990.gada 20.janvāra notikumos, kad padomju tanki tomēr iebraca Baku, gāja bojā 136 cilvēki. Pēc tam attieksme pret krieviem mainījās pašos pamatos. Dabiski, savas apzināšanām ietilpilsoniem šķita, ka "krievi mums uzbruka". Sākās masveida vēršanās pret krieviem – viņus atlaida no darba, no krieviem centās atrīvoties katrs kā māceja. Viņiem atteicās pārēdot produktus. Viņiem uz ielas uzbruka, viņus piekāva un pieprasīja, lai brauc projām. Tas nenotika tā kā Baltijā, sevi lika just atšķirīgā mentalitātē. Kaukāzieši un baltieši – tie ir nesalīdzināmi jēdzieni.

Tika rikotas masveida akcijas, prasot izraidīt visus krievus. Šīs akcijas lielākoties rīkoja organizācija "Bozgurdov", kas tulkojumā nozīmē "Pelekie vilki". Es pat atceros vienu tās rikoto akciju, pareizāk sakot, plakātu, kuru turēja šīs akcijas dalībnieki. Uz tā bija

uzbrukumā un padzina krievu militāristus no agrāk ieņemtajām pozīcijām.

Trešais ar krieviem saistītais skandāls izcēlās pēc gada – 1993.gadā. Azerbaidžānas armija cieta lielu sakāvi Karabahā. Tur gūstā nonāca krievu karavīru vads. Noskaidrojās, ka Krievijas armija gandrīz oficiāli piedalās karadarbībā pret Azerbaidžānu. Tolaik pie varas bija Tautas frontes valdība. Toreizējais valsts prezidents Abulfazs Elčibejs mēģināja novērst jaunus iespējamos grautījus. Sai nolūkā tika izveidots slāvu bataljons. Tajā sapulcināja krievus, ebrejus, baltiešus – visu etnisko minoritāšu pārstāvju un steidzami nosūtīja uz fronti. Protī, varas iestādēm izdevās radīt situāciju, kura, runājot mieltpilsētu valodā, izskatījās tā: "mūsu krievi – tie ir mūsu krievi, arī viņi ir kopā ar mums, nekāda sakara ar krievu imperiāli mu viņiem nav".

Pēc tam, 1994.gada maijā, notika pēdējais ar krieviem

"Vienkāršos krievus tikai baidīja, bet ar militārpersonām nekādas ceremonijas netaisīja: ja izdevās tumšā vietā notvert, gluži vienkārši sadeva pa purnu. Un, lai ātrāk tiktu projām, viņi pameta visu, lai drīzāk aizbrauktu."

rakstīts: "Krievi, nebrauciet projām! Santehniķi un prostūtās arī ir vajadzīgas."

Šīs process ilga gadu, līdz PSRS sabrukumam. Pēc tās sabrukuma Karabahā sākās jau aktīva karadarbība, kurā piedalījās abu valstu bruņotie spēki. Visi "pārslēdzās" uz armēniem un par krieviem tobrīd aizmirs.

Decembrijā pēc PSRS sabrukšanas tika izveidota NVS. Azerbaidžānā attiecas tajā iestāties. Maskavas sodu nenācās ilgi gaidit – 1992.gada 28.februāri Krievijas 366.motostrēlnieku divīzijas karavīri iznīcināja vienus Azerbaidžānas pilsētas Hoddžas iedzīvotājus – 432 cilvēkus. Tad pār azerbaidžānu kājām bieži rādīja kadru, kurā bija redzams ar durklī zemē ietriekts bērns. Un, dabiski, tas izraisīja pret krieviem vērstu noskaņojuma uzbrangojušu valstī. Atkal krievus piekāva, dzīna prom, meta ārā no mājām. Šīs process ilga aptuveni pusgadu. Pēc pugšadā Azerbaidžānā mainījās vara, Tautas frontes valdība atkal sāka vērsties pret armēniem. Azerbaidžānas armija devās

saistītais skandāls. Krievijas Valsts Domes deputāts ģenerālis Ļevis Rohlins paziņoja, ka

Krievija bez atlīdzības piegādājusi Armēnijai ieročus vienā miljarda dolāru apjomā. Tai skaitā rakētes S-300 un vairākus rakēšu kompleksus, un līdz ar to armēni varēja apšaudīt valsts galvaspilsētu Baku. Tad uzbrangoja pret krieviem vērsts histērijas vilnis. Vienlaikus, lai ciniski tās būtu, Jeļcins piedāvāja noslēgt Azerbaidžānas un Krievijas vienošanos par dubulto pilsonību.

Azerbaidžānas krievi pieprasīja pieņemt Jeļcina priekšlikumu. Un tad pašiem dedzīgākajiem krievu kustības aktīvistiem lika saprast, ka laiks braukt projām.

– Kas to pateica? Azerbaidžānas prezidents?

– Nē, Heidars Alievs pats it kā neko tādu neteicā, taču visi zināja, ka viņš tam piekrīt.

– Bet kas ierosināja?

– Tika radīta tāda situācija, kad palikt nebija iespējams.

– Kā viņiem to pateica? Ar preses, TV starpniecību?

– Nē, ne ar preses starpniecību. Viss tika darīts citādi. Pie-

mēram, es strādāju pie jums. Jūs mani izsaucajat un sakāt: "Movsun Mamedov, mājās tev klāsies labāk!" Vai sakāt tā:

"Manā attieksme pret tevi ir laba, bet tu taču zini, kāda šeit ir situācija. Ja paliksi, tev var rasties problēmas." Dabiski, ka daudzi izdarīja savus secinājumus. Un tagad Azerbaidžānā palikuši 300 000 krievu. No 8 miljoniem – 300 000 jeb 4%. Lielākoties viņi dzīvo uz laukiem. Viņi ir to cilvēku pēcteči, kuri carisma laikā uz Azerbaidžānu pārcēlās kā vēcīcīnieki, kas atteicās pieņemt patriarha Nikona reformas. Tagad viņi nevienam netraucē. Un krievu ietekme Azerbaidžānā ir tik maznozīmīga, ka krievu valoda tur nevienam negatīvu reakciju neizraisa. Pie mums ir daudz skolu ar krievu mācībalodu un daudz laikrakstu krievu valodā. Pie mums iznāk divi lieli laikraksti krievu valodā. Tiesa, abiem ir pretkrievijas ievirze.

Azerbaidžānā dzīvojošie krievi ir mūsu līdzpilsēti, kurius mēs jau uzskatām par savējiem. Neviens viņus neaiztiekt, un arī viņi saprot, ka tas turpināsies tik ilgi, kamēr viņi paši nesāks izvirzīt kaut kādas prasības par reveransiem Krievijas virzienā.

– Jūs sakāt, ka viņi sāka aizbraukt. Vai savus dzīvokļus viņi pārdeva?

– Pārdeva.

– Vai bija arī tādi, kas atstāja, lai drīzāk varētu aizbraukt?

– Tas bija 1990.gadā. Tad Azerbaidžānā tika izvietota 4.Krievijas armijas apakšvienība. Vienkāršos krievus tikai baidīja, bet ar militārpersonām nekādas ceremonijas netaisīja: ja izdevās tumšā vietā notvert, gluži vienkārši sadeva pa purnu. Un, lai ātrāk tiktu projām, viņi pameta visu, lai drīzāk aizbrauktu.

– Jūs Latvijā nodzīvojāt mēnesi. Kāda jums šķiet situācija? Latvijā ar mani biedē okupantu bērnus. Saka: ja neklausīsi, atnāks Garda un tevi panems. Bet mēs taču faktiski daudz maigākā formā prasām to, ko jūs jau esat panākuši. Un azerbaidžānu tautai nevar pārmest, ka tā tikuši valā no okupantiem tādā veidā, kādu tā ir izmantojusi. Tāpēc ka jūs savā valstī esat saimnieki. Jūs nosakāt visus noteikumus. Vai piekrītat?

– Protams.

► 3. lpp.

BRĪVĪBAS CĪNA

SARUNA AR AZERBAIDŽĀNAS LAIKRAKSTA "ZERKALO" ŽURNĀLISTU MOVSUNU MAMEDOVU

VINNĒ TAS, KURŠ SKAITA BALSSIS

Tagad viens otrs izkurtis gejs saka, ka Latvijas Nacionālajai frontei un Latviešu partijai nav taisnība, ka gandrīz katrs latvietis zem segas domā un grib, lai okupanti atstātu Latviju. Par to it kā liecinot Saeimas vēlēšanu rezultātu. Mēs tam nepiekritam, jo pēc mūsu domām vēlēšanu rezultāti ir viltoti. Mēģināsim izskaidrot, kāpēc mums ir tāds viedoklis:

1. Nevar būt, ka visā Latvijā par Latviešu partiju ir nobalsojuši tikai 4122 cilvēku. Tas ir pārāk smieklīgi, lai noticētu. Pēc mūsu aprēķiniem esam dabūjuši 10% balsu, un arī tad tā ir zināmā veidā neveiksme, jo liecina, ka pārējie latvieši dažādu zemisku motīvu dēļ ir balsojuši par latviesu un vietas Latvijas paverdzināšanas turpināšanu.

2. Latviešu partija preten-deja uz lielāko daļu TB/LNNK balsīm. 7.Saeimā tēvzemniešiem bija 15 vietas; 8.Saeimā – 7 vietas. Kur palika 8 vietas? Ja mums mēģinās iestāstīt, ka neapmierinātie ar TB/LNNK politiku nobalsoja par *Jauno laiku, Tautas partiju, Zemniekiem un zaļajiem* un citām partijām, mēs atbildēsim: "Mēs jums neticam! Tā nevar būt, jo tie, kas bija vīlušies tēvzemniešos, ir mūsu domubiedri, kuri vēlas atrīvot Latviju no okupantiem un tādējādi panākt latviešu tautas un valsts uzplaukumu. Mēs zinām, ka viņi balsoja par Latviešu partiju, jo visu pārējo partiju programmas bija vēl glēvākas par TB/LNNK programmu. Tie 5%, kas arī šajās vēlēšanās ir kā nobalsoja par tēvzemniešiem, ir tādi mīkstmieši latvieši, kuriem patika līdzīnei tēvzemniešu "pusko-ka lēcejū" darbība Saeimā."

3. LNNK dibinātājam **Eduards Berklavam** ir liela autoritāte to cilvēku vidū, kuri lidz šim ir balsojuši par TB/LNNK tikai tāpēc, ka nebija nevienas citas pieņemamas partijas, par ko balsot. 8.Saeimas vēlēšanās beidzot bija par ko balsot, tāpēc arī **Eduards Berklavs** atklāti agitēja balso par Latviešu partiju gan Latvijas televīzijas 1.programmā, kuru skatās vismaz 500 000 cilvēku, gan "Lauku avīzē", kuru izlasa vismaz 300 000 cilvēku. Ja jau **Eduards Berklavs**, kurš ir ļoti uzmaņīgs un piesardzīgs cilvēks, zināja, ka mēs dabūsim Saeimā 5 – 10 vietas, tādējādi notika tā, kā to paredzēja 4.maija režima blāvēji, pediņi un uzpirktās socioloģisko pētījumu firmas? Jājautā, kurš ir gudrāks – **Eduards Berklavs** vai 4.maija režima sulaipiņi? Skaidrs, ka **Eduards Berklavs** ir nesalidzināmi vie-dāks, tomēr viss galu galā tika izdarīts tā, ka gudrāki izrādījās sulaiņi. Kāpēc tie vairāki desmiti, bet varbūt pat simtiem tūkstoši vēlētāji, kuriem **Eduards Berklavs** ir autoritāte, nenobalsoja par Latviešu partiju, kas vienīgā bija spējīga kaut ko labu izdarīt latviešu tautai, atrodoties Saeimā?

4. Aizdomīgi maz, ap 15 000 balsu, savāca Sociāldemokrātu

savienība (SDS), kurai atbalstu izteica vēl viena autoritāte latviešu nacionālistu vidū – **Visvaldis Lācis**. Atcerēsimies, kā viņa atbalstu vēlēšanu laikā, un vēl pirms tā, meklēja *Zemnieki un zaļie*, TB/LNNK. Arī viņš savu atbalstu izteica gan Latvijas televīzijā, gan "Lauku avīzē". Ja jau **Visvaldis Lācis** ir tik nepopulārs, ka nespēj ievest kādu partiju Saeimā, tad kāpēc ap viņu bija tāda aizotāža? Un atkal valdošais režīms kārtējo reizi viņu ir pataisījis par **neautoritāti**. Nemot vērā vēl to apstākli, ka SDS vēlēšanās iztērējusi vairāk par 200 000 latu (salīdzinoši Latviešu partija iztērēja tikai savu kandidātu personīgos līdzekļus – apmēram 2 līdz 3 tūkstošus latu), šai partijai ar **V.Lāča** atbalstu vajadzēja ieklūt Saeimā. Tomēr viss ir iznācis otrādi – tiesi tā partija (*Zemnieku savienība un Zaļie*), kura atteicās no **V.Lāča**, ieklūva Saeimā. Vai tam visam normāls cilvēks vispār var noticēt? Kāpēc tas tā notika? I.Ūdre ir populārāka par **V.Lāci** nevis tautā, bet "oligarhu" vidē. Bet balsoja taču tauta nevis nedaudzie "oligarhi". Kāpēc tad *Zemnieku savienību* atteicās no **V.Lāča** par labu I.Ūdre? Varbūt tāpēc, ka "oligarhi", nevis vēlētāji, nodrošina "parauzu" balsu saskaitīšanu?

5. Neadekvāti zemi arī partijas *Mūsu zeme* rezultāti – apmēram 1500 balsu –, kura vienīgā bez Latviešu partijas savā programmā ierakstīja punktu par dekolonizāciju. Šī partija darbojas jau sen, tāpēc savu atbalstītāju loku pārziņa. Tā izdod tāda paša nosaukuma avizi. *Mūsu zemes* sakstā balotējas laikraksta "Latvietis Latvijā" galvenais redaktors Leonards Inkins. Cik man zināms, avīzes tirāža ir ap 3 000 eksemplāru. Manu eksemplāru regulāri izlasa vismaz 6 cilvēki. Vai nav divaini, kad ir jābalso, tad izrādās, ka dekolonizācijas kvēlie atbalstītāji izvēlas kādu no kangaru partijām? Bēdīgi, ka pāri nacionālisti uzreiz notic vēlēšanu rezultātiem un sāk kritizēt viens otru, piemēram, Jāņa Deruma rakstā 17.oktobra "Latvietis Latvijā" numurā. Naiyi ir iedomāties, ka, ja nacionālie spēki apvienotos, tad varētu ieklūt Saeimā. Nacionālie spēki ir tikai tie, kuri vēlas atrīvot Latviju no okupantiem. Neviena Saeimā ieklūvusi partija nav cienīga saukties par nacionālu. 8.Saeimas vēlēšanās kandidēja tikai divas nacionālās partijas – Latviešu un Mūsu zeme.

6. Tad, kad mēs nolēmām balotēties 8.Saeimas vēlēšanās, oficiālās varas pakalpīni teica, ka Latviešu partija saņems 0,3% balsu. Priekšvēlēšanu laikā uzpirktie reitingi uzrādīja 0,3 līdz 0,6% un galu galā bija 0,4% balsu. Un mums mēģināja iestāstīt, ka tik precizi, lūk, darbojas socioloģisko pētījumu firmas! Piedodiet un atvainojiet, vēlēšanas ir ļoti līdzīgas loterijai, proti,

nekad nevar zināt, kā vēlētāji nobalsos, viasmaz no socioloģisko pētījumu firmu viedokļa skatoties. Salīdzināsim to kaut vai ar *Sportloto* izlozi. Tās organizatori jau desmitu gadu garumā publicē visbiežāk laimējos skaitlus. Lai kāds izmēģina nepārtraukti svītrot šos skaitlus un vinnēt. Nekas nesanāks. Varēsit gadu, divus, katra dienu piedalīties *Sportloto*, svītrot šos skaitlus,

balsu skaitu ieklūšanai Saeimā. 8. Par to nejauši izplāpājas paši mūsu pretinieki. Protī, vēlēšanu dienas vakarā plkst. 20.00 Latvijas televīzijas 1.programmā Kārlis Streips[®] paziņoja televīzijas aptaujas rezultātus. Latviešu partijai bija 0,3%, bet 20% aptaujāto bija atteikušies nosaukt partiju, par kuru viņi balsoja. K.Streips teica, ka daļa šo balsojuši par Latviešu partiju, 10%

tie netika Latviešu partijai? Mēs domājam, un tam ir pamats, ka notikusi krāpšana, turklāt lielos apmēros. Protams, to pierādīt nevarām, tāpēc arī nekādu oficiālu protestu neesam rakstījuši.

9. Mēs zinām, ka Latvijas Nacionālajai frontei (LNF) ir ļoti daudz atklātu, bet vēl vairāk klusu, atbalstītāju. Pat tad, ja tikai kāda daļa ir balsojuši par Latviešu partiju, 10%

balsu ir garantētas.

10. Priekšvēlēšanu laikā LNF izdarīja eksperimentu, kas vairākās arī panākumi. Kopā ar latviešu avīzi "DDD" izplatījām apmēram 30 000 eksemplāru avīzes pielikumu krievu valodā ar aicinājumu: "Latvieti! Iepazīsties ar šo tekstu pats un iemēt šo avīzes pielikumu okupanta pasta kastītē." Spriežot pēc okupantu un to preses reakcijas, latvieši bija labi pastādājuši. Pieņemsim, ka ne visi to izdarīja, bet kādi 25 000 latviešu to ir veikuši arī tādās okupantu apsēstās pilsētās, kā Rīga, Daugavpils, Ventpils, Liepāja, Rēzekne, Jelgava u.c. Tam bija vajadzīga zināma drosmē, jo okupantu ir daudz, un pēc avīzes pielikuma atra-

šanas savā pasta kastītē viņi saprata, ka "latviešu tauta na-vaid mirusi, viņa tikai apburta klusēja un okupantiem par laimi vēl klusē..." Šiem 25 tūkstošiem ir savi draugi un ģimenes locekļi. Kur palika viņu balsis? Protams, ir tādi latvieši, kas ir vienā partijā, simpātijas pieder otrai, bet viņi nenobalso ne par savu, ne par otru, bet par kaut kādu trešo. Mums mēģināja iestāstīt, ka tādi ir visi vai vairākums latvieši. Neticēsim, tāk ne-apēsti visi latvieši nav. Ja arī mēs noticētu, ka tas tā ir, tad kāpēc nav tā, ka, piemēram, cilvēks ir *Jaunā laika* biedrs, viņam patīk *Tautas partiju*, bet galu plkst. 21.30 LTV 2 apliecināja krievu televīzijas žurnāliste Viņnīka. Viņa izteicās, ka daži viņas latviešu draugi ir teikuši, ka balsojuši par Latviešu partiju, bet, ja viņiem kāds jaudītu, par ko tie ir vēlējuši, viņi nemūžam neatzītos. Žurnāliste Viņnīka paredzēja patiešām lielus pārsteigumus, un tieši no Latviešu partijas puses. Bet pārsteigumi kā par brīnumu nenotika. Brīnījās, protams, tikai tie, kuri naivī tie, ka vēlēšanas ir godīgas. Mēs parēķinājām, ka no tiem 20% aptaujātajiem, kas televīzijas aptaujā neatzinās, par ko balsojuši, 10% tik tiešām ir vēlējuši par PCTVL. To pierādīja arī gala rezultāts – viņiem bija par 10% vairāk balsu, nekā tā uzrādīja televīzijas aptaujas skaitli. Kur palika pārējie 10%? Tie arī bija šie 10%, par kuriem mēs bijām pilnīgi pārliecināti. Kāpēc

bet nevēlēšanu rezultātu viltošā, atkarībā no vajadzības. Visizplatītāk esot urnu apmaiņīšana, it īpaši tad, ja tās ir necaurspīdigas. Pilnīgi jaunu, aizplombētu urnu ar iepriekš rūpīgi sagatavotiem vajadzīgiem rezultātiem veikli apmainītā tā, ka to pat nepamaņa klātesošie. Tad, kad urā tiek izbērtā, izrādās, ka balsu skaits partijām ir tāds, kāds vajadzīgs vēlēšanu īstenojām rīkotājiem. Katras valsts Centrālā Vēlēšanu komisija ir tikai darba veicēja, bet istie vēlēšanu rīkotāji ir pavismā citi – starptautiskais kapitāls un aiz tā stāvošie cilvēki, kuri ir ieinteresēti tāda vai citāda vēlēšanu rezultāta iegūšanā. Valstis jau sen ir marionetes viņu rokās. Lai katrs padomā, – ja viņam būtu tāda bagātība un vara –, vai viņš nevarētu panākt vajadzīgo vēlēšanu rezultātu?

11. "Vieda" ir izdevuši grāmatu "Nevienam mēs Latviju nedodam" 9 000 eksemplāros, un dažus tūkstošus "Par Latvijas dekolonizāciju", "Homoseksuālisms – cilvēces ne-gods un posts", "Tautu tiesības", "Latvija bez homosek-suālisma", "Latvietiba". Šīs grāmatas ir gandrīz katrā Latvijas bibliotēkā, pēc kurām ir garas lasītāju rindas. Varam sezināt, ka grāmatu "Nevienam mēs Latviju nedodam" ir izla-sijuši vismaz 300 000 cilvēku.

Aivars Garda: "Valstis jau sen ir marionetes viņu rokās. Lai katrs padomā, – ja viņam būtu tāda bagātība un vara –, vai viņš nevarētu panākt vajadzīgo vēlēšanu rezultātu?"

Vēlēšanu iecirkos ir cilvēki, kas "saimnieka" (tā nosacīti sauksim īsto vēlēšanu rīkotāju) interesēs visos vai vismaz svarīgākajos vēlēšanu iecirkos seko tam, cik cilvēku balso attiecīgajā vēlēšanu iecirkni. Viņi apmēram zina, cik cilvēku balsos, jo ir pieejami iepriekšējo vēlēšanu dati. Viņi gatavo alternatīvas aploksnes. Nav nekādu problēmu saražot divtik aplokšņu, kurās salikt to partiju bīletenus, kam pēc "saimnieka" plāna ir jāuzvar vēlēšanās.

Kad tuvojas vēlēšanu noslēgums un ir uzzināts vēlētāju skaits šajā iecirknī, atbilstoši skaits bīletenu tiek iemests alternatīvajā urnā, tā tiek aizplombēta un ar dažādu psihotriku palīdzību iecirknā vēlēšanu komisijas klātbūtnē veikli apmainīta. Noviltot vēlēšanu komisijas parakstus kārtīgam profesionālim arī ir sīkums. Nešaubieties, ka "saimniekam" netrūkst kārtīgu profesionālu dažādās jomas. Tājā brīdi, kad izbērtas un atlaistas vēlēšanu aploksnes, to skaits sakrit ar nobalsojušo cilvēku skaitu, un pat visstingrākie vēlēšanu komisijas locekļi un novērotāji redz, ka par attiecīgajām partijām ir nobalsojuši tik un tik cilvēku, un viņi apgalvo, ka nekāda krāpšana it kā nav bijusi. Komisijas locekļi gluži kā cirkā iluzionista numura laikā nepamanā, ka patiesībā ir tikuši apmānīti. Ja viņiem par to pateiktu, viņi nenoticētu.

Mums iestāsta, ja starptautiskie novērotāji atzīst, ka vēlēšanas ir bijušas godīgas, tad tās arī ir. Atcerēsimies, ka šos novērotājus sūta pats "saimnieks". Viņu uzdevums ir skatīties, lai patiesi godīgi izturētos sistēmas pretinieki, piemēram, mūsu valsti, Latviešu partija; otrkārt, lai vēlēšanas noritētu "godīgi" nevis pēc valsts likuma, bet, kā jau starptautiska mēroga noziedznieku organizācijas pieņemts – pēc priekšstatiem jeb *ponatkas*; treškārt, lai pārliecīnāt attiecīgās valsts partijā par godīgām vēlēšanām.

Ja urnas apmainīt nav nepieciešams, tad pieleto citus panēmienus. Piemēram, pašā vēlēšanu iecirknī komisijas tiek iesūtīti cilvēki ar loti veiklām rokām, kas skaitīšanas brīdi vienu bīletenu var apmainīt pret citu tā, ka neviens pat to ne pamana. Katrā valstī ir pietiekoši daudz kāršu spēļmaņu un citu psihotriku meistarū, kurus var šai darbā iesaistīt.

Vēl viena metode, kā iegūt vajadzīgo rezultātu – māksliģi palielināt vai samazināt vēlēšanās piedalījušos skaitu, vai atzīt kādas partijas bīletenus par nederīgiem. Jāatceras, ka tie nedaudzē pāneši, kādus es šeit pieminēju ir nepieciešami tikai tad, ja mēs pieņemam, ka ir totāla tautas pārstāvju kontrole. Ja tādas nav, tad vienotiek pēc principa: "Kad runča nav mājās, peles pa galdu dancē."

Vislielākā viltošana, pēc šā cilvēka vārdiem, notiek citā posmā – pie vēlēšanu rezultātu apstrādes ar datoru. Tur tie tiekot apstrādāti "kā vajadzīgs". Parasiti "neviens gailis pakal nedzied." Visas šeit pieminētās un nepieminētās metodes vajadzīgas vienīgi kā papildinājums "datora posmam".

"Saimnieks" jau pašā sākumā bija izlēmis, ka uzvarēs *Jaunais laiks*. **Eduards Berklav** teica, ka Repše ir atzinies, ka viņam **kāds** lika kan-didēt vēlēšanās. Paanalizējot

situāciju Latvijā, "saimnieks" konstatēja, ka pilsoņiem *Latvijas celš* jau ir apnicis, bet *Tautas partija* un Šķēde daudz launuma nodarīja pensionāriem. Arī pret sociāldemokrātiem ir negatīva attieksme, jo tie sakompromitējušies, sadarbojoties ar PCTVL. Tādus gajienus tauta nepiedod.

"Nepaveicās bijušajam Centrālās Vēlēšanu komisijas priekšsēdētājam Atim Kramiņam. Viņš aizgāja bojā miklainos apstāklos, un, cik zināms, slepkava līdz pat šim brīdim nav atrasts. Ja tā ir bijusi pašnāvība, tad kamēdē?..."

Pārējās partijas jeb "vecie zaldāti" skrien pie "saimnieka" un saka: "Nu kādēl", "saimniek", tu šītā – *Jaunajam laikam* veselu 51 vietu, mēs tācu esam tev un sev uzticīgi kalpojuši un kalposim." "Saimniekam" mazliet attīstīs sirds un viņš saka: "Nu labi, parādīt sevi priekšvēlēšanu cīņā. Paskatišos, kas jūs atbalsta." "Saimniekam" nav tik svarīgi, cik liels ir tau-tas, bet gan naudas atbalsts. Viņš vērtē partijas pēc tā, cik daudz naudas tām tiek sazie-dots. Tāpēc arī šajās vēlēšanās mēs redzējām naudas sacen-sību. *Tautas partija* centigi savāca visvairāk naudas, tādēļ ieguva tik augstu rezultātu. Tautai iestāsta, ka tā loti uz-ticas apmaksātām reklāmām, tāpēc arī balso, jo ir pēdējo ap-dullināta. Ja mēs salīdzinām vēlēšanām iztērētām naudas summas, kas izlietotas reklāmās, tad partijas tā arī sarin-dojas pēc iegūto balsu skaita. Izņēmums ir *Jaunais laiks*, jo tas bija jau nolēmītai uzvarētājs. Arī PCTVL piedalās vēlēšanās pēc atvieglojotem no-teikumiem no "saimnieka" puses. *Jaunajam laikam* bija apsolīta 51 vieta, ja partija priekšvēlēšanu cīņā sevi labi parādīs, taču tā smagi izgāzās. Par *Jauno laiku* un to pār-stāvjiem smējās visi, kam nebija slinkums. To redzēja arī televīzijas skatītāji. Tādēļ "saimnieks" šai partijai pie-šķira tikai 26 vietas. Pirms vēlēšanām *Jaunajam laikam* bija daudz zemāks reitings, tāpēc ir pamats domāt, ka pārsteigums nenotika tāpēc, ka Latviešu partijas 10% aizgāja *Jaunajam laikam*.

Vēlēšanu rezultātu viltojumus varētu atklāt, bet ne pierādīt tiesā, ja, piemēram, Latvijā Centrālās Vēlēšanu komisijas priekšsēdētājs būtu slepus iesūtīt Latviešu partijas vai Nacionālās frontes *šīr-lies* ar savu **āgentūru**, par ko nezinātu pats "saimnieks". Tad vēlēšanu viltojumus caur masu saziņas līdzekļiem varētu darīt zināmus tautai. Sa-celtos troksnis līdz brīdim, kad **sistēma** atgūtos no satrī-cinājuma, ar dažādu psihotriku palīdzību panāktu, ka *šīr-lies* tiek pasludināts vai nu par traku, vai čekistu, kurš mēģinājis diskreditēt "godīgas" vēlēšanas. Ja viņš paliku-tu dzīvs, tā būtu viņa veiksmē. Nepaveicās bijušajam Centralās Vēlēšanu komisijas priekšsēdētājam Atim Kramiņam. Viņš aizgāja bojā miklainos apstāklos, un, cik zināms, slepkava līdz pat šim brīdim nav atrasts. Ja tā ir bijusi pašnāvība, tad kamēdē?... Laudis zināja teikt, ka viņš pārāk daudz zināja. Varbūt tālāk pat daudz, cik *šīr-lies*...

Atklāt un pierādīt viltošanu varētu tad, ja Rietumu pa-saulē valdošās noziedzīgās sistēmas iekšējās atrastos spēks, kas vismaz pašas sistēmas saglabāšanas interesēs būtu ga-tavs to reformēt, vai labākajā gadījumā – radikāli mainīt. Tādās šīs sistēmas reformatori

paši iesūtītu savus *šīr-lies* vēlēšanu komisijās, un viltojumus varētu atklāt un pierādīt.

Atklāti sakot, tādi spēki mi-nētās sistēmas ietvaros, jau darbojas, bet pārsvarā vēl ir ve-cās iekārtas aizstāvji. Atcerē-simies, cik sūri un grūti cīnījas vergturu iekārtas reformatori līdz panāca tās nomaiņu pret

bojami stulbi, lai tā spriestu un izdarītu, taču tā ir mazākā daļa. Valdošais režīms mēgina iestāstīt, ka tādi latvieši ir gan-drīz visi. Neticīsim, nenomē-cināsim savu tautu, jo tie paši, kas saka, ka nav balsojuši, teiktu gluži pretēji (proti, ka vēlējuši par Latviešu partiju), ja mēs būtu iekļuvuši Saeimā.

Atcerēsimies arī to, ko teica krievu žurnāliste Vipnika.

Neticiet, ja kāds teiks, ka Garda tā saka, jo grib vēlamo padarīt par eso-šo. Gluži otrādi, 4.mai-

ja režīms to dara nepār-trauktu ar naudas, varas un masu saziņas līdzekļu pa-līdzību. Tā ir viņu metode – **apdzēst latviešu tautas pašapziņas liesmu**. Neļau-sim viņiem ar mums to izda-rīt! Klausīsim savam vesela-jam saprātam, tājā skaitā, arī novērtējot referendumu rezul-tātus Irijā. Ja arī tur ir vēroja-ma "saimnieka" roka, ko tad mēs vēl varam cerēt uz jebkā-dām vēlēšanām vai referendu-miem. Kā vajadzēs, jeb kā no-lems "saimnieks", tā arī būs.

Ceru, ka šīs vēlēšanas ir pār-liecinājušas, ja ne visus naci-onālos spēkus, tad vismaz daudzus, ka parlamentārā, tas ir, bolēvismā jeb vairākuma va-ras realizācijas celā, atbrīvot Latviju no okupantiem nav ie-spējams. To neļaus visā pasau-lē pastāvošā noziedzīgā **sistē-ma**. Jāmēklē jauni ceļi, bet de-kolonizāciju ir jāveic. Piemē-rām, azerbaidžānu tauta to iz-darīja pati, bez parlamenta un valdības tiešas līdzdalības. Jau teicu, ka daudzi pat pēc vēlē-šanām naivi uzskata, ka vaja-dzēja apvienoties visām naci-onālajām partijām, tad būtu cerība iekļūt Saeimā. Pie pas-tāvošās **sistēmas** uzvarēt vē-lēšanās var tikai tā partija, kas darbojas **sistēmas** interesēs. **Kā zināms, Latviešu parti-ja ir sistēmas pretiniece.**

Cīnījāsi par taisnības un pa-tiesības atjaunošanu nekad nevar būt zaudētāji. Tik tie-šām, vai tad mēs zaudējām?

Nē, zaudēja vēlētāji – mūsu tautieši, jo viņi dabūja tikpat tīzu (sistēmai uzticīgu), ja ne vēl tīzāku, Saeimas sastāvu, kas izveidos no šī sastāva adekvātu valdību.

Sirsniņi jūsu,
Aivars GARDA

* Starp citu, viņa plāpīgums ne vienu reizi vien ir sagādījis un, cerams, vēl sagādās ne mazums rūpju viņa domu-biedriem un "saimniekiem".

Rainis PASTĀRĀ TIESA

Es uguns liesma esmu,
Es esmu austuošs rīts,
Priekš ienākošās plaujas
Mans asmens spoži trīts.

Es vētras zvanis esmu
Un zvanu negaisu
No simtu simtām balsim
Kā draudu atbalstu.

Es melnos padebešos
Kā zibens iešaujos
Un liels un cēls, un spēcīgs
Kā soģis parādos –

Zem maniem milžu soļiem
Slīgst drebot cilvēcū
Un kustas, jūk un sabrūk
Šī vecā pasaule

Un vecam drupās krītot,
Kā jauna Ēdene
Starp gavilēm un lāstiem
Nāk lielā nākotne.

"Vai Miera Nesējam piedien tērpies karotāja bruņās? Mēs esam pietiekami daudz runājuši par miera svētību. Mēs apliecinājām, ka cilvēku radī-tais ir jāsargā. Mēs norādījām, cik drausmīga ir brāļu slepkavošana, taču Mēs runājām arī par Dzimtenes cienīšanu. Tā, piemēram, pats uztici-gākais Miera Nesējs norādīja, ka miera saglabāša-nas labad jāliek lietā visi lidzekļi. Viņš arī sūtīja karapulkus aizsargāt savas tautas zemes robežas."

/Dzīvās Ētikas Mācība/

BRĪVĪBAS CĪNA

◆ 1. lpp.

Lūk, arī mēs uzskatām, ka mums ir šādas tiesības.

– Istenībā es arī Baku biju pret purnu dauzišanu. Es vien-mēr esmu bijis šo problēmu civilizētas risināšanas piekritējs, tāpat kā jūs. Esmu bijis pret "purnu dauzišanu", par vizu režīma ieviešanu ar Krieviju.

– **Tas viss ir pareizi. Ir iespējams atbrīvoties no kolonistiem tā, kā čehi atbrīvojās no vāciešiem. Bet pie mums to nedara, tāpēc ka mūsu valdība ir pārdevu-sies. Pie jums nebija tā, kā arī pie mums: azerbaidžānu tauta nebija tik loti apmulkota. Kad mēs vēršamies ar šādām idejām, pat latvieši saka: bet kā tad, kurp tie nabadzini pauninieki brauks? No kā viņi tur, Krievi-jā, pārtiks? Vai arī jūs domājāt tāpat – nabadzīni, ko viņi tur daris, spiedāt rokās pārtiku?**

– Kad televīzijā rādīja nošautos azerbaidžānu bērnus un ar tankiem sabrauktos cilvēkus, neviens par to vairs nedomāja.

– **Jūs sakāt, ka pie jums ir daudz krievu skolu. Vai tajās mācās azerbaidžāni?**

– Jā.

– **Un krievu valodā?**

– Jā.

– **Kāpēc?**

– Pie mums nav politiskā spēka, kas kaut kādā veidā ierosinātu tuvināšanos ar Krieviju, kas iedrošinātos publiski taisīt reveransu tās virzienā.

– **Jā, tā ir azerbaidžānu tautas augstā pašapziņa. Latviesu nacionāla pašapziņa ir tik zemā limeni, ka kauns par to stāstīt. Ja Latvijā dzivotu tikai 4% krievu, tad arī mēs varētu atļauties uzturēt krievu skolas. Tagad Latvijas valdība to dara uz latviešu režīma. Azerbaidžānā nodevīga valdība nespētu ilgi pāstāvēt. Man šķiet, ka tauta to drīz vien pieļiku pie sienas...**

– Visus neatkarības gadus Azerbaidžāna allaž ir pretojusies Krievijas politikai Kaukāzā. Krievi palīdzēja armēniem, mēs – čečeniem. Azerbaidžāna pirmajā Čečenijas karā gandrīz oficiāli piedalījās. No mūsu teritorijas viņi tikpat kā netraucēti saņēma militāro palīdzību: ieročus, naudu. Viņu ievainotie ārstējās pie mums, mūsu brīvprātīgie atklāti karoja čečenu pusē. Bet pēc tam viņi sevi ne visai labi parādīja. Azerbaidžāna ir autoritārās režīmā. Pastāv autoritārismam, parasti nav organizētās noziedzības. Tā bija tad, kad valdīja Stalins, Hitleris un Mussolini, kuram savas valdīšanas laikā izdevās pat sagraut Sicilijas mafiju. Protī, Baku absolūti nav organizētu noziedzīgu grupējumu. Bet čečenu bēgli, kas ieradās Baku, pamājiās izveidot grupas, kuras nodarbojās ar bērnu nolaupīšanu, lai sapņu izpirkumu (kidnapping). Piemēram, viņi nozaga tās slimīnīcas galvenā ārsta bērnu, kurā paši ārstējās. Mēģināja nodarboties ar reketu. Tas viss galu galā novēda pie māsveida sadursmes. Čečeni iegāja Baku bārā, sāka meklēt prostitūtās. Tājā brīdi viņu tur nebija. Čečeni sāka uzmākties jaunietēm, kas sēdēja kopā ar saviem puišiem. Izcēlās mas-veida kautiņš. Trīs čečeni tika nodurti, vairāki desmiti cilvēku nonāca slimīnā. Kaukāzā, ja reiz kaujas, tad kaujas pa istam, paši zināt. Nākamajā dienā bojāgājušo radinieki televīzijas ka-mu-ri priekšā pazīnoja, ka "uz mums gulstas asinis, mēs šīs asinis panemēsim". Pēc tam ar čečeniem neviens neceremonējās. Policisti viņus apturēja uz ielas, aizveda uz nodaļu, veseli dienu sita un izmeta Krievijas ter

KONKURSA DARBS

*Kuri mūsu valsts politiki,
atteikdamies atbrīvot Latviju no
okupantiem, ir kļuvuši par latviešu
tautas un valsts nodevējiem?*

Ainārs RŪSINŠ
vidusskolnieks

Par latviešu tautas nodevējiem saukties ir izpelnījušies visi politiķi, kuri ir bijuši ievēlēti un iecelti valsts amatos un neko nav darījuši latviešu tautas atbrīvošanā no okupantiem – “parazīti”. Ja apskata šo jautājumu tuvāk, tad var uzskaitīt un izcelt ipašus šā “titula” laureātus un līderus.

Sākumā apskatīsim Saeimu. Kā zināms LR Saeimas sastāvā darbojas 16 pastāvīgas komisijas (Ārlietu, Budžeta un finansu, Aizsardzības un iekšliet, Nacionālās drošības u.c.). Tāpēc uzsvērīsim svarīgākās, kurās nav darījušas Latvijas dekolonizācijas labā **neko**.

• Ārlietu komisija – nav veidojusi nekādus sakarus ar tiešajām vaininiečēm – ASV, Angliju, Krieviju, Vāciju par dekolonizācijas jautājumu Latvijā.

• Budžeta un finansu komisija – nav protestējusi un pievērsusi uzmanību nelikumīgām naudas summām, kurās izmaksā okupantiem, bet gan tieši pretēji – nodrošinājusi šo neprātu.

• Nacionālās drošības komisija – pieļauj notiekošo netaisnību pret saimniektautu – latviešiem. Savā bezdarbībā tuvina latviešu tautu asinānam etniskam konfliktam. Jau tagad itin bieži latvieši tiek piekauti tikai tāpēc, ka vēlas runāt latviski savā zemē.

• Pilsonības likuma izpildes komisija – veicina okupantu naturalizāciju, noziedzigu “integrāciju”.

• Aizsardzības un iekšliet komisija – aktivizē nelikumības un zvēribu pret latviešu tautu, latviešu tauta ir neaizsargāta savā zemē.

• Izglītības, kultūras un zinātnes komisija – pieļāvusi okupantu skolu uzturēšanu uz valsts rēķina. Latvijā skolās mērķtiecīgi netiek mācīts īsts patriotisms un nacionālā pašapziņa.

• Juridiskā komisija – pīseguši un akceptējusi visas šīs minētās un citas nelikumības Latvijā.

Visi kangari un nodevēji ir nekavējoties jāatbrīvo no komisijas vadītāja un deputāta amata, jo viņu darbība neatbilst latviešu tautas interesēm, bet ir vērstas pret tām. Tomēr, redzams, ka valdošais režīms to nedarās. Gribas cerēt, ka latvieši vēl nav pilnīgi apmūlēoti. Saeimas vēlēšanu laikā un spēs sasprindzināt gribas, kā arī, notiekošos noziegumus atklātu un novērstu.

Kā otro nodevēju midzeni var aplūkot Ministru kabinetu. Verojot 8. Saeimas vēlēšanu rezultātus, situācija katastrofālai sliktināsies, un latviešu tautai šobrīd ir parakstīts nāves spriedums, ja vien tā pati no tā neizrausies.

• Aizsardzības ministrija – Latvijā nav nacionāla (tautiska – latviska) bruņota spēka, kas būtu pakļauts latviešu tautai un būtu gatavs to aizstāvēt, Latvijā nav patronu un ieroču ražotnes, latvieši nav apmācīti partizānu un kaujas cīņu taktikai un pamatiem. Aizsardzības ministrija nav protestējusi arī pret to, ka pret Latviju vērstas blokādes gadījumā latvieši vienkārši nomirktu badā.

• Ārlietu ministrija – veic noziedzīgas sarunas par iestāšanos Eiropas Savienībā, nav aicinājusi Krieviju, Angliju, ASV, Vāciju veikt Latvijas dekolonizāciju, jo šīs valstis ir tiesās vaininieces Latvijas okupācijā, un tām ir jāuzņemas atbildība par to.

• Ekonomikas ministrija un Finanšu ministrija – pieļāvusi un turpina okupantu “barošanu” no valsts budžeta, tātad no latviešu tautas naudas. Izmaksājot okupantu pensionāriem pensijas, skolotājiem algas un uzturot okupantu skolas un skolniekus uz latviešu tautas rēķina, viņi atņem trūcīgajiem latviešu pensionāriem, skolotājiem, skolniekiem un skolām viņu pienākošos naudas līdzekļus, tā veicot genocīdu pret latviešiem.

• Žemkopības ministrija – vairojama zemniecības iznīcināšanā. Tā kā lielākais latviešu skaits dzīvo lauku rajonos, it īpaši starp zemniekiem, jebkura zemniecības iznīcināšana ir latviešu tautas pamatu iznīcināšana.

• Tieslietu ministrija – vairojama pie latviešu tautas tiesību neievērošanas. Pieļauj netaisnību un neatjauno taisnību Latvijā.

Uzskaitē kārtā ir pienākusi arī prezentētiem.

Guntis Ulmanis – ievēlēts 1993. gadā 7. jūlijā, viņa darbības laikā netika veikta nedz Latvijas dekolonizācija, nedz uzsākta skurruna ar vaininiečēm par tās īstenošanu.

Vaira Viķe-Freiberga – ievēlēta 1999. gadā. Par šādu prezentētiem var teikt, ka pat savam ienaudniekam nenovēlētu tādu valstu prezentēti. Viņa ar saviem darbiem un vārdiem ir pierādījusi savu dīlo nepatiku un naidu pret latviešu tautu.

• Valsts prezidents ir tiesīgs izvēlēties personu, kas veidotu Ministru kabinetu. Viņš ir tiesīgs iesniegt likumprojektu. Neviens no šiem prezentētiem nav ierosinājis, nedz iesniedzis likumprojektu par Latvijas atbrīvošanu no okupantiem.

Šādu tiesību neizmantošana latviešu tautas labā ir nodevīga un sodāma. Tā vērtējama kā tīsa ļaunprātība pret latviešu tautu nolūkā to iznīcināt.

Sie kangari ar savu bezdarbību tiesiskuma atjaunošanā un aktīvitāti nozieguma turpināšanā un paplašināšanā ir izpelnījušies mūsu nīcinājumu un sašutumu. Mums ir jāpieliek visas pūles, lai šīs noziedzīgais režīms tiktu gāzts un nomainīts ar latviešu tautas (un tās pavalkstnieku līdz 1940.g.) diktātu, un visi kangari stātos tiesas priekšā. Šī zeme ir vienīgā vieta pasaulē, kur latvieši var pilnvērtīgi attīstīties, tāpēc tas ir pašsaprotami, ka latvieši šeit ir saimnieki, nevis kalpi. Tikai latvieši Latvijā drīkst diktēt savus noteikumus, kuri ir nepieciešami tautas dzīvības un veselības nodrošināšanai. Tas ir pašsaprotami.

Bet, ja piemin tiesību varu pašreizējā Latvijā, nedz Generālprokuratūra, nedz Satversmes tiesa, nedz SAB, nedz Drošības policija nav vērsies pret šiem pārkāpumiem, tātad atbalsta genocīdu pret latviešu tautu, kas liek secināt, ka pašreizējā Latvija ir beztiesīska valsts. Lai aizmālētu acis iedzīvotājiem, šie noziedznieki rīkojas pēc šāda, “Mērnieku laikos” aprakstīta scenārija: “Pasaule, kā smējies, tā notiek; mazos zagļus kar, lielos – ceļ amatos.” ♦

NĀCIJA UN CILVĒCE

Nikolajs BERDJAJEVS

[...] CILVĒKS piepulcejas cilvēci nevis kā abstrakts cilvēks, bet gan kā nacionāla individuālīte, proti, kā krievs, francūzs, vācietis vai anglis. Cilvēks nevar pārlēkt veselai esamības pakāpei, jo tādējādi viņš kļūtu **nabagāks** un **tukšaks**. Nacionāls cilvēks – tas ir kaut kas vairāk, nevis mazāk kā vienkārši cilvēks, viņam piemīt cilvēku cilts vispārējās īpašības un ir arī individuāli nacionālās īpašības. Var vēlēties krievu, franču, angļu, vāciešu un visu Zemes tautu brālibu un vienotību, bet nevar vēlēties, lai no Zemes virsas pazustu nacionālo veidolu, nacionālo garīgo tipu un kultūru izpausmes. Sapojot par cilvēku un cilvēci, kas ir atrauti no visa nacionālā, tiek kārrots panākt, lai apdzistu vēla vērtību un bagātību pasaule. Kultūra nekad nav bijusi un nekad nebūs abstrakts cilvēciska, tā vienmēr ir konkrēta cilvēciska, proti, nacionāla, individuāla tautiska, un tākai šādā savā kvalitātē tā pacelās līdz vispārcilvēciskajam. Nacionālam pilnīgi svešais, abstrakts cilvēciskais, no tautas tautai viegli transportējamais un vismazāk radošais, arēji tehniskais kultūras aspekts. Visam radošajam kultūrā ir uzspiests nacionālā gēnija zīmogs. Pat lielie tehniskie izgudrojumi ir nacionāli, un nenacionāla ir tākai lielo izgudrojumu tehniskā izmantošana, tāpēc ka šos izgudrojumus viegli apgūst visas tautas. Pat ar iniciatīvu apvelētās zinātnes gēnijus, kas rada metodi, ir nacionāls. Darvins varēja būt tikai anglis, bet Helmhols – tipisks vācietis. Nacionālu un vispārcilvēcisko kultūrā nevar pretstatīt. Vispārcilvēciska nozīme ir tieši nacionālās dailērades vīrsotnēm. Nacionālā gēnija atraisās vispārcilvēciskais, caur savu individuālo viņš ietiecas universālajā. Dostojevskis ir krievu gēnijis, nacionālais veidols uzspiedis savu zīmogu visai viņa dailradei. Viņš parāda pasaulei krievisko garu visā tā dzījumā. Taču, būdams viskrīvīgākais no krieviem, viņš reizē ir arī viscīlēcīgākais, visuniversālākais no krieviem. Parādot krievīšu dzījumu, viņš atklāj, kāds dzījums piemīt globālajam, vispārcilvēciskajam. To pašu var teikt par jebkuru gēniju.

“Cilvēks nevar pārlēkt veselai esamības pakāpei, jo tādējādi viņš kļūtu nabagāks un tukšaks. Nacionāls cilvēks – tas ir kaut kas vairāk, nevis mazāk kā vienkārši cilvēks, viņam piemīt cilvēku cilts vispārējās īpašības un ir arī individuāli nacionālās īpašības.”

Viņš vienmēr nacionālo pacelā līdz vispārcilvēciskā nozīmīgumam. Gēte ir universāls cilvēks nevis kā abstrakts, bet gan kā nacionāls cilvēks, kā vācietis. Cilvēces apvienošanās, tās atstātība uz visvienību noris mīkošā, sāpīgā nacionālo individuālīti un kultūru veidošanā un cīņas celā. Cita vērtējums ceļā, cits ceļš ir abstrakcija, tukšums vai tāri individuāla aiziešana gara dzīlēs, citā pasaule. Nāciju liktenim un nacionālām kultūrām ir jārealizējas līdz galam. Pieņemot vēsturi, jau tiek pieņemta cīņa par nacionālām individualitātēm, par kultūras tipiem. Grieķu kultūra, itāļu kultūra Renesances laikmetā, franču un vācu kultūra uzplaukuma laikmetos – tas ir vienotās cilvēces pasaule.

les kultūras celš, bet vienlaikus tās visas ir dzīļi nacionālās, individuālās savdabīgas kultūras. Visas nacionālās kultūras savas nozīmes ziņā ir visai cilvēci piederīgas. Nivelējoša civilizācija ir kroplīga. Volapika^{*} kultūrai nevar būt nekādās nozīmes, tājā nav nekā vispasaule. Viss pasaules esības ceļā – tā ir sarežģīta dažādu pasaulei individualitāšu hierarhijas pakāpu mijiedarbība, vienas hierarhijas radoša ieaugšana otrā hierarhijā, personības ieaugšana nācijā, nācijas – cilvēcē, cilvēces – kosmosā, kosmosa – Dievā. Var un vajag iztēloties, ka pilnību sasniegūšā cilvēcē izdzīvībā šķiras un spaidus realizējās valstis, bet **nav iedomājama nāciju izzušana**. Nācija ir dinamiska substance, nevis pārejoša vēsturiska funkcija, tā ar savām saknēm ieaug noslēpumainajās dzīves dzīlēs. Nācija ir pozitīva esības bagātītāja, un par to ir jācīnās kā par vērtību. Nacionāla vienotība ir dzīlāka par šķiru, partiju un visu citu tautu dzīvē pārejošo vēsturisko veidojumu vienotību. Katrā tauta cīnās par savu kultūru un par augstāku dzīvi nacionālās kopatbūdības atmosferā. Vēlēšanās kaut ko radīt ārpas nacionālā – tas ir liels pašapmāns. Pat Tolstoja nepretošās, kura vairās no visā, kas saistīts ar nacionālītāti, izrādās, ir dzīli nacionāla, krieviska.

[...] Nacionālo kultūru un dzīves tipu daiļrade necieš arājē, piespiedu reglamentāciju, tā nav uzspiesta likuma izpilde, tā ir brīva, tājā ir radošā patvaļa. Likumiski reglamentēts, oficiāls, arēji uzspiesta nacionālisms tikai ierobežo nacionālo aicinājumu un noliedz nacionālās esības iracionālo noslēpumu. Nacionālisma likumiskā reglamentācija un humānisma likumiskā reglamentācija vieņādi apspiež radošo dzīju, ir vienādi naidīga izpratnei par nacionālo esību kā radošu uzdevumu. [...] Jebkuras nacionālās esības izaugsmes un attīstība nepozīmē tās pareju no nacionālās vīrgājības ietiecas universālajā. Dostojevskis ir krievu gēnijis, nacionālais veidols uzspiedis savu zīmogu visai viņa daiļradei. Viņš parāda pasaulei krievīšu dzījumu. Taču, būdams viskrīvīgākais no krieviem, viņš reizē ir arī viscīlēcīgākais, visuniversālākais no krieviem. Parādot krievīšu dzījumu, viņš atklāj, kāds dzījums piemīt globālajam, vispārcilvēciskajam. To pašu var teikt par jebkuru gēniju.

Tautas, visas valstis iziet noteiktu attīstības un izaugsmes stadijā, tās bruņojas ar rīkiem, ko piedāvā zinātniskā un sociālā tehnika, kurai pašai par sevi nav nekā individuāla un nacionāla, jo galu galā individuāls un nacionāls ir tikai dzīves gars. Taču šīs izaugsmes un attīstības process nav tāda kustība, kas virzās sāņus, uz kaut kādu internacionālu eiropeisku civilizāciju, kuras vispār nav. Nivelējošs eiropeisms, starptautiska civilizācija ir vistīkā abstrakcija, kurā nav ne pīlienā konkrētās esības. Visas

tautas, visas valstis iziet noteiktu attīstības un izaugsmes stadijā, tās bruņojas ar rīkiem, ko piedāvā zinātniskā un sociālā tehnika, kurai pašai par sevi nav nekā individuāla un nacionāla, jo galu galā individuāls un nacionāls ir tikai dzīves gars. Taču šīs izaugsmes un attīstības process nav tāda kustība, kas virzās sāņus, uz kaut kādu “internacionālu Eiropu”, kura nekur rietumos nav atrodama, tā ir augšķustība, savas nacionālās īpatnības ziņā – vispārcilvēciska kustība. **Ir tikai viens vēsture celš uz augstākā vispārcilvēcisku mašīnu sasniegšanu, uz cilvēces vienotību – tas ir nacionālās izaugsmes un attīstības, nacionālās jaunrades celš.** Vispārcilvēciskais sevi at-

klāj tikai nāciju veidā. De-nacionalizācija, kuru caurstrāvo internacionālas Eiropas, internacionālas civilizācijas, internacionālas cilvēces ideja, ir visišķais tukšums, nebūtība. Neviena tauta nevar attīstīties sāņus, uz malu, ieauģt svešā ceļā un svešā izaugsmē. Starp manu nāciju un manu cilvēci nav

“DENACIONALIZĀCIJA, KURU CAURSTRĀVO INTERNACIONĀLAS EIROPAS, INTERNACIONĀLAS CIVILIZĀCIJAS, INTERNACIONĀLAS CILVĒCES IDEJA, IR VISIŠĶAIS TUŠUMS, NEBŪTĪBA.”

lis, kas jāpārveido par radošām nacionālām jūtām un instinktu. Bez sākotnējās un stiliskas mīlestības uz Krieviju nav iespējams nekāds radošs, vēsturisks celš. Mūsu mīlestība uz Krieviju, tāpat kā jebkura mīlestība, ir patvalīga, tā nav mīlestība par kvalitāti un vērtīgumu, taču šai mīlestībai ir jākļūst par Krievijas kvalitātes un vērtīguma radošas veidošanas avotu. Milesti-bai uz savu tautu ir jābūt radošai mīlestībai, radošam instinktam. Un vismazāk tā nozīmē naidu un nepatiku pret citām tautām. Celš uz vispārcilvēcī-

ko katram no mums ved caur Krieviju. Un patiesi jebkura denacionalizācija mūs šķir no vispārcilvēciskā. Krievijas veidiels iekļausies visdebesīgākājā cilvēcē. Vienotā cilvēcē var apvienoties tikai individualitātes, nevis tukšas abstrakcijas. Patiesibū par nācijas un cilvēces pozitīvo saikni var izteikt arī no otra, pretējā aspekta. Ja nav pieļaujama cilvēces idejas, tad nav pieļaujama arī otrāda prestatīšana. Nedrīkst kļūt par cilvēces vienotības ienaudnieku, nācijas vārdā topot par nacionālistu. Šāda nācijas vāršanās pret cilvēci ir nācijas noplīcīšanās un tās bojēja. Šādu maldīgu, atkritīšanas pilnu nacionālismu piemēkles tāds p